

1) Ἐξαψς τοῦ σώματος Ζάκ. Ἡπ. Μακεδ. (Νάουσ.): Ὁ ἄρρωστος ἔχει μεγάλη ἀναμμάρα Ἡπ. Ἀναμμάρα μ' ἔρχιτι μὴ τὸν καφὲ Νάουσ. 2) Ἀνησυχία, ταραχὴ Θράκ. Συνών. ἀνάβρασι 2, ἀναδεμός, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀναμπαμπούλα, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι, σύχυσι, ταραχὴ.

ἀναμμός ὁ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω.

1) Ἀναφλέξις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ τὸν ἀναμμό π' γί'ν'κι 'ς τὰ χαμώκλαδα ἐπιασι οὐλὸν οὐ λόγγους. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀναμμός σήμυρα εἶνι ὄξον, καίει σὰ λαμπάδα οὐ ἥλιους. 3) Μεταφ. γενετήσιος ὄργασμός Ἡπ.

ἀναμνείμαι Θράκ. ἀναμνέμι Θράκ. (Αἰν.).

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιῶν ἀναμνωμαί.

1) Ἀναπολῶ, ἀναφέρω τι παλαιὸν Θράκ. Πβ. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

2) Παθ. τυγχάνω μνείας, ἀναφέρομαι, μνημονεύομαι Θράκ. (Αἰν.): Ἦταν μὲν φουρὰ ἕνας βασιλὲς πουλὺ καλὸς καὶ πλούσιος καὶ... ἦθιλι νὰ κάψ' ἕνα μιγάλον καὶ ξακουστὸ πρᾶμα γὰ νὰ ἀναμνέι τ' ὄνομα σὰ πιθάψ'.

ἀνάμνησι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάμνησις.

Ἀναπόλησις εἰς τὴν μνήμην, ἐνθύμησις: Ἐχω παλαιὰς ἀναμνήσεις (ἐκφρασις βραχυλ. ἀντὶ ἀναμνήσεις παλαιῶν πραγμάτων) κοιν. Τῆς ἤρταν ἀνάμνησις τοῦ γιοῦ της Κῶς

ἀναμνοιάζω Κρήτ. ἀναμνοιάζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μοιάζω.

1) Ἀμτβ. εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τινα: Θωρῶ ἐκέ'να γωπέλλι καὶ ἀναμνοιάζει τοῦ δικοῦ σου (ἐκέ = ἐκεῖ). Συνών. μοιάζω. 2) Μετβ. εὐρίσκω ὁμοιότητάς τινος πρὸς ἄλλον: Δὲ δὸν ἀναμνοιάζω μὲ κιάνενα. Συνών. παρομοιάζω, σουσουμιάζω.

***ἀναμολάδα** ἡ, ἀνιμ'λάδα Λέσβ. (Πλομάρ.).

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολῶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀνιμ'λάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεμολάδα, ἐν ᾧ ἐξέπεσε καὶ τὸ ἐκ κωφώσεως τοῦ ο προελθὼν ο.

Ὁ ἐκφυόμενος βλαστὸς δένδρου. Πβ. *ἀναμολάδιν.

***ἀναμολάδιν** τό, ἀναμιλάδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) 'νεμιλάδι Τῆλ. 'νεμιλάδι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀναμολάδα.

Παραφυσ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐμολυκεν ἡ καρυδᾶ κ' ἔβγαλε 'νεμιλάδια, ποῦ -ν- τὴν ἐτριγυρίσασιν ἔμορφα πολλήκαρια

Νίσυρ.

***ἀναμολάδωμα** τό, ἀναμιλάωμα Κάρπ. ἀνεμιλάωμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολαδώνω.

1) Παροχή ἐλευθερίας εἰς τινα, ἄφεσις, ἀπόλυσις, ἐπιζῶν, μελισσῶν, μαθητῶν σχολείου κττ. 2) Ἀναβλάστησις, ἐπὶ δένδρων καὶ σπαρτῶν.

***ἀναμολαδώνω**, ἀναμιλαώνω Κάρπ. ἀνεμιλαώνω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀναμολάδα.

Ἀναδίδω βλαστούς, ἀναβλαστάνω, φυτρώνω: Ἐνεμιλάωσαν τὰ κολόκουρα (ἀποκοπέντες κορμοὶ δένδρων). Ἀνεμιλάωσε τὸ σπαρμένο. || Παροιμ. φρ. Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρου μὴν ἀναμιλαώνης (μὴν ἀναμειγνύεσαι ἐκεῖ ὅπου δὲν ζητοῦν τὴν ἀνάμειξίν σου). Παροιμ. Ὅσ' τοῦ καματεροῦ

τὰ 'παντὰ ἀναμιλαώνουν οἱ ἀκαμάτες (εἰς τοὺς ἱκανοὺς προσκολλῶνται ὡς παράσιτοι οἱ ἀνίκανοι. 'παντὰ=ὄρχεις). Συνών. ἀναδίνω Β 1, ἀναμύω, φυτρώνω.

***ἀναμολῶ**, ἀνεμιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀμολῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀπολύω.

Ἐκφύω βλαστούς: Παροιμ.

Κολοκούρ' ἀραχιασμένη δὲν ἀνεμιλᾷ μοτάρια (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνωφελοῦς μὴ δυναμένου νὰ παράσχη βοήθειαν. κολοκούρα = ξηρὰ ρίζα, μοτάρι = βλαστός).

ἀναμονή ἡ, Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἀνεμονή Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Μπριγκ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀναμονή.

1) Τὸ νὰ περιμένη τις, προσδοκία Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) —Λεξ. Μπριγκ.: Μὲ τὴν ἀναμονὴν δεβάζομ' τὰ ἡμέρας (δεβάζομ' ἀντὶ δεβάζομε = περνοῦμε) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἀποῦ 'χει κόρες ὁμορφες, | ὅλο ψιλομελάχρινες, ἀποῦ δανεῖζον τὸ φιλεῖ | καὶ δίνου του παρὰ τιμὴ καὶ κάμνου το καὶ ἀναμονή

(περιμένουν τὴν πληρωμὴν του) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 825 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 355) «ἀναμονὴ καλὸν ἐνὶ πληρῶναι ἀκέραιον πρᾶγμα».

2) Ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις Κάρπ. Χίος κ.ά.: Ἀναμονὴ νὰ ἔχης Χίος. 3) Ἡσυχία, ἀνεσις Ἀθῆν. Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μὲ τὴν ἀνεμονὴ σου κάμε τὴ γραφὴν - φάε κττ. Θήρ. || Γνωμ.

Ἀβράκωτος καὶ ἂν βρακωθῇ, ἀνεμονὴ δὲν ἔχει Μάν. || Ἄσμ.

Νὰ καίεσαι νὰ καίεσαι καὶ ἀνεμονὴ μὴν ἔχης, πάντα νὰ φεύγῃ ἡ χαρὰ καὶ θλίψι νὰ σοῦ τρέχῃ

Ἀθῆν.

Τόσα χρόνια νὰ τσείτεται τὸ μαῦρο σου κορμάτσι, νὰ τσείτεται νὰ τσείτεται τοῖ ἀνεμονὴ μὴν ἔχῃ, μόν' νὰ τοῦ φεύγῃ τὸ καλὸ τὸ ἢ λύπη νὰ τοῦ τρέχῃ

Αἴγιν.

***ἀναμουγκρίζω**, μέσ. ἀνεμουγκρεύμαι Χίος (Νένητ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουγκρίζω.

Ἐκβάλλω μυκηθμόν, μυκῶμαι: Ἄσμ.

Ἐχτέ βραῦ ἐπέρασα ἀφ' τ' αἰ-Ἀντρεᾶ τὴν πόρτα τὸ ἦκουσα πλάκα τὸ ἦντριζε τσαὶ γῆς τὸ ἀνεμουγκρᾶτο (βραῦ = βραδύ, ἦντριζε = ἔτριζε).

ἀναμουντζωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμουντζωμάρα Πελοπν. (Οἶν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. μουντζωμάρα.

Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀτυχία: Καρφώνω τὴν ἀναποδιὰ καὶ τὴν ἀναμουντζωμάρα (ἐπφδ. τῶν κυνηγῶν, καθ' ἣν καρφώνουν ξύλον εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ κυνήγιον. Περί τῆς προλήψεως ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 318). Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά, ἀναποδιά.

ἀναμουράτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμουράτος.

1) Εἰρωνικῶς: Μιλεῖ ἀναμουράτα. 2) Χωρὶς ὄρεξιν, ἀπροθύμως: Ἀναμουράτα κάνει τὸ σταυρὸ του.

ἀναμουράτος ἐπίθ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ, τοῦ οὐς. μούρη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ μορφάζων ἐκ δυσαρρεσκείας: Παροιμ. φρ. Ἀναμουράτο τὸ σακκί, κακὸ τὸ βελανίδι (ὅταν οἱ σάκκοι κατὰ τὴν

συγκομιδὴν τῶν βαλάνων δὲν εἶναι καλῶς γεμισμένοι καὶ στερεοί, οἷονε μορφάζουν ἐκ δυσαρρεσκείας, τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις τῆς κακῆς ποιότητος αὐτῶν).

ἀναμουρδώνω Δ.Κρήτ. ἀναδουρδώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνεμουρδώνω Α.Κρήτ. ἄναμουρδών-νω Σύμ. ἄλαμουρδώνω Ρόδ. ἄλεμουρδώνω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρδώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀναδουρδώνω ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνα-μ-πουρδώνω. Τὸ ἀνεμουρδώνω καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Γ 1113 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδιδ.) «λίγ' ἂν ἀνεμουρδώθηκε τὸ ροῦχο, πάστρεψέ το».

1) **Θολώνομαι** Πελοπν. (Λακων.) Σύμ.: Τὸ λῆδι ἀναδούρδωσε Λακων. Λῆδι ἀναδουρδωμένο αὐτόθ. Ἐναμουρδω-μένον νερόν Σύμ. β) Ἐναμειγνύω, συμφύρω Σύμ.: Φρ. Ἐναμουρδών-νει τοῖς δουλείς του (δὲν ἐκτελεῖ ἐκάστην χωρι-στά, ἀλλὰ συμφύρων αὐτάς δὲν φέρει εἰς πέρας). 2) **Μολύνω, ρυπαίνω** Κρήτ. Ρόδ.: Ἐναμούρδωσα τὰ χέρια μου Κρήτ. Τὸ μωρὸ ἀναμουρδώθηκε αὐτόθ. Ροῦχα ἀναμουρδω-μένα αὐτόθ. Συνών. λερώνω, πασαλείφω. β) **Τιμωρῶ** (ἐκ τῆς παλαιότερας συνηθείας νὰ ρυπαίνουν πρὸς διατόμπευσιν τὸ πρόσωπον τοῦ τιμωρουμένου) Κρήτ.: Ἐνούχασε, γιατί θὰ σὲ ἀναμουρδώσω! 3) **Καταλύω** τὴν νηστείαν τρώγων κρέας Ρόδ. Πβ. μαγαρίζω.

ἀναμουρξά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεμουρξά Α.Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μουρξά (Π). Λάκκος ἐκ σκαφῆς διὰ τοῦ ρύγχους, ἐπὶ χοίρου: Ὁ χοῖρος ἤκαμέ μου τὸ γῆπο ὅλο ἀνεμουρξές.

ἀναμουρρεύομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. μουρρεύομαι. 1) Διὰ μορφασμῶν σκώπτω, ἐμπαίζω τινά (διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. μυκτηρίζω): Τὸν ἀναμουρρεύεται. Τί μ' ἀναμουρεύεσαι; Συνών. ἀναμουρῶνω. 2) Ἀη-διάζω: Ἐναμουρρεύομαι τὸ φαι. Συνών. σιχαίνομαι.

ἀναμουρίζω ἀμάρτ. ἀνεμουρίζω Α.Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρίζω. Σκάπτω τὴν γῆν διὰ τοῦ ρύγχους, συνήθως ἐπὶ χοίρου: Καζίκωσε τὸ χοῖρο σου κ' ἐπὶ πέρα ν' ἀνεμουρίζῃ.

ἀναμουρῶνω Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρῶνω. Μυκτηρίζω, σκώπτω τινά. Συνών. ἀναμουρρεύομαι 1.

ἀναμουσουρίζω Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουσουρίζω. 1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀσφραίνομαι, ρινηλατῶ: Εἶδ' ἀνα-μουσουρίζεις; — Πρῶμα ψάξι ψήνοννε ποθές. Ξάνοιξε εἶδα λοῆς ἀναμουσουρίζεται ἡ -γ-ἀελαὶ τὰ χόρτα καὶ δὲ δὰ τρώει. Ἐναμουσουρίζεται ὁ σκύλλος καὶ πρέπει πῶς ἀνέμισε λαγὸ (ἀνέμισε = ὠσφράνθη). 2) Δεικνύω διάθεσιν νὰ πράξω τι: Ἐμεῖς θὰ πάμεν εἰς τὸ γάμο, τ' ἄκουσε γι αὐτὸς κι ἀνα-μουσουρίζει.

ἀναμουσουρίσμα τό, Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμουσουρίζω. Ὀσφρανσις, ρινηλασία: Ξάνοιξ' ἀναμουσουρίσματα τὰ κ' ὁ σκύλλος, ἐπὶ ποθές θὰ ν' ὁ λαγός.

ἀναμπαλῶμα τό, ἀμάρτ. ἀναβάλωμα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμπαλώνω. Ἐπιδιόρθωσις ἐφθαρμένων ἐνδυμάτων: Δὲ μ' ἀφίνει τ' ἀναβάλωμα νὰ κάνω ἄλλη δουλειά. Συνών. μπάλωμα.

ἀναμπαλώνω ἀμάρτ. ἀναβαλώνω Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπαλώνω. Παρὰ

Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Ε στ. 35 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) ὁ τύπ. ἀνεμπαλώνομαι.

Ἐπιδιόρθωνω ἐφθαρμένον ἐνδυμα: Ἐβαρέθηκα νὰ τ' ἀναβαλώσω τὰ ροῦχα του. Ἀναβαλώνω τὸ κωπέλλι (βρα-χυλ. ἀντὶ τὰ ροῦχα τοῦ κωπελλιῶ). Ἀναβαλωμένο ποκάμισο.

ἀναμπάμπουλα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀναδάβουλα Πε-λοπν. (Μάν.) ἀναπάπουλα Κύπρ. (Γερμασ. Λεμεσ. κ. ἀ.) ἀναπάπολα Ρόδ. ἀναμπούμπουλα Λεξ. Μπριγκ. ἀναδού-βουλα Κεφαλλ. ἀναπόπουλα Σύμ. ἀνεμπάμπουλα Θράκ. ἀλαδαβούλα Λέσβ. ἀλαμπάμπουλα Λεξ. Κορ. Ἀτ. 2,28 Βλαστ. 23 ἄλα-δαβούλα Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ. Ἴσως ὑπόκειται λέξις τις πεπονημένη. (Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,28 εἰκάζει ἐκ τοῦ ἄλλα πάμπολλα. Ὁ GMeyer Neugr. Stud. 4,7 ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Βενετ. ala babala. Τὸ Τουρκ. a n a b a b o l a ἐν Λεξ. ΙΧλωροῦ 1,207^α (τόπος ἡ συγκέν-τρωσις ἀνθρώπων θορυβώδης) μᾶλλον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τονισμοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν). Παρὰ Σομ. τύπ. ἀλαμπάμπουλα.

1) Χωρὶς τάξιν, ἀτάκτως, ὅπως τύχη Κύπρ. Σύμ.: Ἐκαμε τοῖς δουλείς του ἀναπόπουλα Σύμ. Ἐν' μαθημένος ἀναπάπουλα Κύπρ. β) Ἀπερισκέπτως Σύμ.: Ἀναπόπουλα πορπατεῖ. γ) Ἀμερίμνους, ἀταράχως Κύπρ. (Λεμεσ. κ. ἀ.): Ἐχομεν τόσες δουλείς τὸ' ἐσοῦ ἑκατσε ἀναπάπουλα Λεμεσ. 2) Ἀντιξός, οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν Κύπρ.: Ἐρθεαν τὰ πράματα ἀναπάπουλα Κύπρ. Συνών. ἄβoλa 2, ἀβόλετα 2, ἀνάποδα, ἀντίθ. βoλικá. 3) Φύρδην μίγδην, ἄνω κάτω, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων ἀνωμάτων Θράκ. Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κύπρ. (Γερμασ. Λεμεσ. κ. ἀ.) Λέσβ. Πε-λοπν. (Μάν.) Ρόδ. κ. ἀ. — Κορ. ἐνθ' ἀν. Λεξ. Βλαστ. 23: Τὰ πράματα ἦσαν ἀνεμπάμπουλα Θράκ. Ἰοῖα π' τοῦ βόλιφα τοῦ σπῖτ', μὴ τοῦ κ'άναν τὰ πιδὰ ἄλα-δαβούλα Ἰμβρ. 4) Ταραχιδῶς, θορυβιδῶς Λεξ. Μπριγκ.

ἀναμπαμπούλα ἡ, σύννηθ. ἀναδαβούλα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀναπαμπούλα Κύπρ. ἀναπαδούλα Πε-λοπν. (Λακων.) ἀναπαπούλα Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κε-ρασ.) ἀναπάπουλα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναμπουμπούλα σύννηθ. ἀναδουβούλα πολλαχ. ἀναπουδούλα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναμπουμπούρα Μακεδ. (Νάουσ.) ἀνεδαβούλα Κρήτ. Μύκ. Πάρ. ἀνεδουβούλα Ἄνδρ. Α.Κρήτ. κ. ἀ. ἀνιδαβούλα Κυδων. ἀνιδουβούλα Ἰμβρ. Κυδων. Σάμ. ἀναμπουπούλα Στερελλ. (Κλών.) ἀνεμομπούλα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμπάμπουλα. Ἀναστάτωσις, σύγχυσις, ταραχὴ ἐνθ' ἀν.: Ἐγινε μὲ ἀναμπαμπούλα ποῦ δὲ λέγεται! Ἦτανε μέσ' 'ς τὸ σπῖτι τους μὲ ἀναμπαπούλα. || Φρ. Ἀνακατεύομαι 'ς τὴν ἀναμπαμπούλα (συμμετέχω τῆς ταραχῆς, τοῦ θορύβου) σύννηθ. Ἀς γέν' κακὴ ἀνεμοπούλα (ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει) Ἡπ. Ἀ δὲν ἤθελα τύχει 'ς τὴν ἀνεδουβούλα, δὲν ἤθελα τοσοῖ φάει Α.Κρήτ. Μέσα 'ς τὴν ἀνεδουβούλα τοῦ κλέψανε τοῦ κακομοίρας τὰ ροῦχα τῆς αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ λύκος 'ς τὴν ἀναμπαμπούλα χαίρεται (ἐπὶ ἐπιτηδεῖου ἐκμεταλλευομένου τὰς ἀνωμάλους περι-στάσεις) σύννηθ. Συνών. ἀνακάτωμα Β 2, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀνακατωσιὰ 3, ἀναμπαμπου-λιὰ, ἀναμπαμπουλίκι, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι σύγχυσι, ταραχὴ.

***ἀναμπαμπουλιά** ἡ, ἀναδαβουλιά Πελοπν. (Οἶν.) ἀναπαπουλιά Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀναπαπουλίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα. Θόρυβος, ταραχὴ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμπαμπούλα.

